

บันทึก

เรื่อง การดำรงตำแหน่งทางการเมืองของกรรมการและผู้บริหารรัฐวิสาหกิจ

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๒๐๓/๑๕๔๘๙ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ขอให้ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายพิจารณาให้ความเห็นใน ปัญหาดังต่อไปนี้

๑. คำว่า “ข้าราชการการเมือง” และ “ผู้ดำรงตำแหน่งการเมือง” หรือ “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” มีความหมายว่าอย่างไร และคำดังกล่าวมีความหมายแตกต่างกันอย่างไร

๒. กฎหมายจัดตั้งรัฐวิสาหกิจบางแห่งกำหนดลักษณะต้องห้ามสำหรับผู้บริหาร รัฐวิสาหกิจและกรรมการรัฐวิสาหกิจเอาไว้ว่า ต้องไม่ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง เช่น พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖ (๗) หรือต้อง ไม่เป็นผู้มีตำแหน่งการเมือง เช่น พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๑๕ (๒) ลักษณะต้องห้ามเช่นนี้มีความหมายอย่างไร และกล่าวโดย เฉพาะเจาะจงแล้วจะหมายความรวมถึงการเป็นสมาชิกรัฐสภาด้วยหรือไม่ ทั้งนี้ ขอให้พิจารณา ตามรัฐธรรมนูญ กฎหมายจัดตั้งรัฐวิสาหกิจทุกแห่งที่มีข้อความในทำนองนี้ กฎหมายว่าด้วย คุณสมบัติมาตรฐานของกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

๓. โดยที่ได้มีพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงาน รัฐวิสาหกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจจากเดิมที่ว่า ต้องไม่เป็นข้าราชการการเมืองหรือดำรงตำแหน่งในทาง การเมือง เป็นว่า ต้องไม่เป็นข้าราชการการเมือง โดยตัดคำว่า ต้องไม่ดำรงตำแหน่งในทาง การเมืองออก กฎหมายนี้มีเจตนารมณ์ต้องการใช้บังคับกับรัฐวิสาหกิจทุกแห่งเพื่อความเป็น เอกภาพ ทั้งยังบัญญัติว่า บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในกฎหมายนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งกฎหมายนี้ ให้ใช้กฎหมายนี้แทน ดังนี้ พระราชบัญญัติคุณสมบัติ มาตรฐานฯ ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้วดังกล่าว จะมีผลใช้บังคับแทนบทบัญญัติในทำนองเดียวกันของ กฎหมายจัดตั้งรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ทั้งที่มีขึ้นก่อนและหลัง พ.ศ. ๒๕๑๙ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณา ปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

ปัญหาที่ ๑ เกี่ยวกับความหมายของ “ข้าราชการการเมือง” “ผู้ดำรงตำแหน่ง การเมือง” หรือ “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” นั้น เห็นว่า “ข้าราชการการเมือง” หมายถึง ผู้ ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ตามที่มีกฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นข้าราชการฝ่ายการเมือง ซึ่งอาจจะเป็นผู้

ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมืองในฝ่ายบริหาร เช่น นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีตามมาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ หรืออาจจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมืองในฝ่ายนิติบัญญัติ เช่น ที่ปรึกษาประจํารัฐสภา หรือเลขานุการประธานรัฐสภาตามมาตรา ๖๑^๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘ หรืออาจเป็นผู้ดำรงตำแหน่งในราชการส่วนท้องถิ่น เช่น เลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หรือเลขานุการ

๑ มาตรา ๔ ข้าราชการการเมืองได้แก่บุคคลซึ่งรับราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองดังต่อไปนี้

- (๑) นายกรัฐมนตรี
 - (๒) รองนายกรัฐมนตรี
 - (๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 - (๔) รัฐมนตรีประจําสำนักนายกรัฐมนตรี
 - (๕) รัฐมนตรีว่าการทบวง
 - (๖) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 - (๗) รัฐมนตรีช่วยว่าการทบวง
 - (๘) ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี
 - (๙) ที่ปรึกษารองนายกรัฐมนตรี
 - (๑๐) ที่ปรึกษารัฐมนตรี และที่ปรึกษารัฐมนตรีประจําสำนักนายกรัฐมนตรี
 - (๑๑) เลขานุการนายกรัฐมนตรี
 - (๑๒) รองเลขานุการนายกรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง
 - (๑๓) โฆษกประจําสำนักนายกรัฐมนตรี
 - (๑๔) รองโฆษกประจําสำนักนายกรัฐมนตรี
 - (๑๕) เลขานุการรัฐมนตรีประจําสำนักนายกรัฐมนตรี
 - (๑๖) ประจํานักเลขานุการนายกรัฐมนตรี
 - (๑๗) เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 - (๑๘) ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 - (๑๙) เลขานุการรัฐมนตรีว่าการทบวง
 - (๒๐) ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการทบวง
- ข้าราชการการเมืองซึ่งมิใช่รัฐมนตรีจะมีจำนวนเท่าใด ให้เป็นไปตามอัตราในบัญชีท้าย

พระราชบัญญัตินี้

๒ มาตรา ๖๑ ตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง มีดังนี้

- (๑) ที่ปรึกษาประธานรัฐสภา
- (๒) ผู้ช่วยที่ปรึกษาประจํารัฐสภา
- (๓) เลขานุการประธานรัฐสภา
- (๔) เลขานุการรองประธานรัฐสภา
- (๕) เลขานุการประจํารัฐสภา

ประธานสภากรุงเทพมหานครตามมาตรา ๕๘^๓แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘

ส่วน “ผู้ดำรงตำแหน่งการเมือง” หรือ “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” รวมทั้งถ้อยคำอื่นในลักษณะเดียวกันนั้น หมายถึงผู้ดำรงตำแหน่งที่มีหน้าที่อำนาจการบริหารประเทศหรือควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งเป็นถ้อยคำที่มีความหมายกว้างกว่าคำว่า “ข้าราชการการเมือง” โดยรวมถึงบรรดาผู้ที่รับผิดชอบงานด้านการเมืองทั้งหมด โดยงานการเมืองนั้นจะเป็นงานที่เกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย (policy) เพื่อให้ฝ่ายปกครองที่มีหน้าที่ปฏิบัติงานประจำรับไปบริหาร (administration) ให้เป็นไปตามนโยบายที่กำหนดนั้น “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” จึงหมายถึงคณะรัฐมนตรี สมาชิกสภา และผู้ดำรงตำแหน่งอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน

ปัญหาที่ ๒ ในกรณีที่กฎหมายจัดตั้งรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ได้กำหนดลักษณะต้องห้ามสำหรับผู้บริหารรัฐวิสาหกิจและกรรมการรัฐวิสาหกิจว่าต้องไม่ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เช่นตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖ (๗)^๔ หรือตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๑๕ (๒)^๕ นั้นมี

^๓ มาตรา ๕๘ ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ช่วยเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เลขานุการประธานสภากรุงเทพมหานครเลขานุการรองประธานสภากรุงเทพมหานคร ประธานที่ปรึกษาและที่ปรึกษาเป็นข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ดำรงตำแหน่งตามวรรคหนึ่งเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือประธานสภากรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณีมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการการเมือง ตำแหน่งรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ช่วยเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เลขานุการประธานสภากรุงเทพมหานคร เลขานุการรองประธานสภากรุงเทพมหานคร ประธานที่ปรึกษา ที่ปรึกษา จากบุคคลซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือประธานสภากรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี พิจารณาเห็นสมควร และจะต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะเป็นข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๑ มาใช้บังคับแก่บุคคลดังกล่าวด้วย

เมื่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หรือประธานสภากรุงเทพมหานครผู้แต่งตั้งข้าราชการการเมือง แล้วแต่กรณี พ้นจากตำแหน่งให้ผู้นั้นได้รับแต่งตั้งเป็นข้าราชการการเมืองตามวรรคสองพ้นจากตำแหน่งด้วย นอกจากการพ้นจากตำแหน่งดังกล่าว บุคคลดังกล่าวต้องพ้นจากตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง หรือเมื่อกระทำการต้องห้ามตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๑ หรือถูกสั่งให้ออกตามคำสั่งของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หรือประธานสภากรุงเทพมหานคร ไม่ว่าจะเป็นไปโดยมีความผิดหรือไม่มีความผิดก็ตาม

^๔ มาตรา ๒๖ ผู้ว่าการต้องมีคุณสมบัติตาม (๑) (๒) และ (๓) และไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) ดังต่อไปนี้

๑.ลา

๑.ลา

(๗) ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง รวมทั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น

๑.ลา

๑.ลา

^๕ มาตรา ๑๕ ผู้มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ ห้ามแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการหรือกรรมการ

ความหมายรวมถึงสมาชิกรัฐสภาหรือไม่นั้น เห็นว่ามีความหมายรวมถึงสมาชิกรัฐสภาด้วยดังที่ได้กล่าวมาแล้วในปัญหาที่ ๑

ปัญหาที่ ๓ การที่พระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๙ ได้แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจจากเดิมที่กำหนดว่า ต้องไม่เป็น “ข้าราชการการเมืองหรือดำรงตำแหน่งในทางการเมือง” เช่นว่า ต้องไม่เป็นข้าราชการการเมือง โดยตัดคำว่า “ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง” ออกนั้น มีเจตนารมณ์ต้องการใช้บังคับกับทุกรัฐวิสาหกิจเพื่อความเป็นเอกภาพ โดยบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๙ ดังกล่าว จะมีผลใช้บังคับแทนบทบัญญัติในทำนองเดียวกันของกฎหมายจัดตั้งรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ที่มีขึ้นก่อนและหลัง พ.ศ. ๒๕๑๙ หรือไม่นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นกฎหมายทั่วไปที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ปฏิบัติหน้าที่ในรัฐวิสาหกิจทุกแห่ง เพื่อให้เข้าแนวตามมาตรฐานเดียวกันพระราชบัญญัตินี้จึงเป็นกฎหมายทั่วไปที่มีผลเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ให้เป็นไปตามกฎหมายฉบับนี้^๖ อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามตามที่บัญญัติไว้สำหรับกรรมการในมาตรา ๕ (๖)^๗ และสำหรับกรณีของผู้บริหารรัฐวิสาหกิจในมาตรา ๙ (๖)^๘ ประกอบกับบท

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) เป็นผู้มีตำแหน่งการเมือง

ฯลฯ

ฯลฯ

^๖ ทั้งนี้ โดยมาตรา ๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติว่า “บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน” ซึ่งข้อความทำนองนี้แม้แต่เดิมเคยมีในกฎหมายเกือบทุกฉบับ แต่ต่อมาได้เลิกใช้ไปหลายปีแล้วเพราะเข้าใจกันทั่วไปแล้วว่ากฎหมายที่ออกมาภายหลังย่อมยกเลิกกฎหมายซึ่งออกมาก่อนและขัดกันได้เสมอ (leges posteriores priores contrarias abrogant) และในครั้งนี้นักนำข้อความดังกล่าวมาใช้ในพระราชบัญญัตินี้ก็โดยจงใจ นอกจากนั้น ข้อความในหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติก็กล่าวไว้ว่า “สมควรกำหนดให้ระบบกรรมการและพนักงานของรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้” อันเป็นการย้ำเจตนารมณ์กฎหมายอย่างชัดเจน

^๗ มาตรา ๕ กรรมการของรัฐวิสาหกิจนอกจากต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้สำหรับรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ แล้ว ยังต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

(๖) ไม่เป็นข้าราชการการเมือง หรือดำรงตำแหน่งในทางการเมือง เว้นแต่เป็นการดำรงตำแหน่งกรรมการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

^๘ มาตรา ๙ พนักงานของรัฐวิสาหกิจ นอกจากต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้สำหรับรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ แล้ว ยังต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

นิยามคำว่า “พนักงาน” ในมาตรา ๔^๕ นั้น มีความหมายเฉพาะว่าให้ใช้กฎหมายว่าด้วยคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจควบคู่ไปกับกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ ด้วย ซึ่งจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“นอกจากต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้สำหรับรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ แล้ว ยังต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ด้วย” ดังนั้นถ้ากฎหมายเฉพาะที่จัดตั้งรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ กำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามไว้ย่อหย่อนกว่า ก็ต้องบังคับตามกฎหมายว่าด้วยคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ แต่ถ้ากฎหมายเฉพาะที่จัดตั้งรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ กำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามไว้เช่นเดียวกันหรือเข้มงวดกว่าก็ต้องบังคับตามกฎหมายเฉพาะนั้น ไม่ว่ากฎหมายเฉพาะนั้นจะเป็นพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาก็ตาม

สำหรับพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๙ ซึ่งได้แก้ไขมาตรา ๕ (๖) และมาตรา ๙ (๖) โดยตัดข้อความว่า “ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” ในมาตราทั้งสองออก โดยมีหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติระบุว่า “โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้กำหนดให้สภาพภูมิการปกครองแผ่นดินมีหน้าที่แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ เพื่อวางรากฐานการปกครองที่เหมาะสมแก่ภาวะทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ และสภาพภูมิการปกครองแผ่นดินจะปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญได้ สภาพภูมิการปกครองแผ่นดินจะต้องประกอบด้วยสมาชิกซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาการหรือเป็นผู้มีประสบการณ์ในการประกอบการต่าง ๆ จึงสมควรให้กรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาหนึ่งมีสิทธิได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาพภูมิการปกครองแผ่นดินได้” นั้น กรณีมีผลเป็นเพียงมาตรฐานสำหรับรัฐวิสาหกิจที่กฎหมายจัดตั้งไม่ระบุลักษณะต้องห้ามไว้เป็นการเฉพาะในกรณี “ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” เท่านั้นว่า จะไม่มีข้อห้ามดังกล่าวอยู่ต่อไป แต่สำหรับรัฐวิสาหกิจที่กฎหมายเฉพาะจัดตั้งรัฐวิสาหกิจนั้นมีการกำหนดข้อห้ามกรณีดำรงตำแหน่งทางการเมืองไว้อันเป็นกรณีที่เข้มงวดกว่า เมื่อกฎหมายทั้งสองฉบับต้องใช้คู่กันตามบทบัญญัติในมาตรา ๕ (๖) และมาตรา ๙ (๖) ที่กล่าวข้างต้นนั้นแล้ว กรณีก็ต้องบังคับตามกฎหมายเฉพาะนั้น การแก้ไขโดยพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.

(๖) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำรวมทั้งข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวงทบวงกรม หรือทบวงการเมืองซึ่งมีฐานะเทียบเท่า พนักงานส่วนท้องถิ่น รวมทั้งนครหลวง หรือดำรงตำแหน่งในทางการเมืองรวมทั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่น

ฯลฯ

ฯลฯ

๕ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานและลูกจ้างของรัฐวิสาหกิจ และให้หมายความรวมถึงผู้ว่าการ ผู้อำนวยการ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ และให้รวมตลอดถึงที่ปรึกษาคณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิสาหกิจ เลขานุการ ผู้ช่วยเลขานุการ

๒๕๑๙ จึงไม่มีผลต่อบทบัญญัติของกฎหมายเฉพาะไม่ว่าจะมีอยู่ก่อนหรือหลังวันที่กฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับก็ตาม

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร
(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๓๕